

Arrest

nr. 154 615 van 15 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 oktober 2015 tot terugnrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2015 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. OVENEKE, die *loco* advocaat M. MAKIADI MAPASI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 4 oktober 2015 komt de verzoekende partij aan op de luchthaven van Zaventem, met bestemming Madrid, in het bezit van een paspoort voorzien van een door Spanje afgegeven visum type C met het oog op toerisme.

1.2 Op 4 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot teruggrijping (bijlage 11). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Op 04 OKT. 2015 om 14.20 uur, aan de grensdoorlaatpost Brunat,

werd door ondergetekende, (...)

de heer / mevrouw :

naam (...) voornaam (...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Ivoorkust wonende te [...]

*houder van het document paspoort van Ivoorkust nummer (...)
afgegeven te S/D PAF op : 04/06/2014*

*houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Spanje
geldig van 25/09/2015 tot 16/10/2015
voor een duur van 21 dagen, met het oog op : toerisme*

afkomstig uit Abidjan met (...) (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(...)

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: betrokkene komt naar België in het bezit van een Schengenvisum afgeleverd door Spanje. Het visum is afgeleverd met het oog op toeristische doeleinden. Echter, uit de verklaringen van betrokkene blijkt dat hij met zakelijke motieven naar Spanje wil reizen. Bovendien blijkt uit BELVIS dat betrokkene voorzien was om de Schengenzone te betreden via Spanje. De reismotieven van betrokkene zijn hoogst onduidelijk.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

(...)

X (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: betrokkene beschikt over 260€ cash. Hij is niet in het bezit van een geldige kredietkaart, noch van een geldige tenlasteneming. Het bedrag dat hij op zak heeft is onvoldoende om een verblijf, is het nu in Spanje of in België, te dekken.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de vreemdelingenwet, van artikel 5.3 en de bepalingen van het Schengenakkoord van 14 juni 2015 en van de zorgvuldigheidsplicht. Tevens voert zij een manifeste appreciatiefout en een motiveringsgebrek aan.

3.3.2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de bepalingen van het Schengenakkoord van 14 juni 1985 dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat aan te geven welke andere bepalingen dan voormeld artikel 5.3 zij precies geschonden acht. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet, is het enig middel in deze mate dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partij meent in haar verzoekschrift dat volgens de Raad van State de tenuitvoerlegging van een maatregel tot teruggrijping dient geschorst te worden, wanneer een vreemdeling houder is van alle in artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten en zich niet bevindt in één van de gevallen opgesomd in artikel 3 van dezelfde wet. Zij stelt dat zij *in casu* een compleet dossier heeft ingediend bij de Spaanse ambassade en haar "*en bonne et due forme*" een visum werd afgeleverd. Verder verwijst de verzoekende partij naar artikel 5.3 van het Schengenakkoord van 14 juni 1985 en stelt zij dat de Belgische staat deze bepaling heeft geschonden, door haar te verhinderen haar reis naar Spanje, de lidstaat die haar het visum heeft afgeleverd, verder te zetten, terwijl zij niet op de Belgische signalementslijst voorkomt. Ook meent de verzoekende partij dat de gemachtigde een foute toepassing van artikel 3 van de vreemdelingenwet heeft gemaakt, daar vaststaat dat zij, sinds haar aankomst op het grondgebied, niet ten laste is van de openbare machten. Ook betoogt zij dat zij in het bezit was van een paspoort en een visum waarvan de echtheid niet betwist wordt, en dat de gemachtigde voorbarig heeft gehandeld zonder zich te omringen met alle elementen die zouden hebben toegelaten om zich met kennis van zaken uit te spreken over de mogelijkheid van een illegale immigratie en de noodzaak van een teruggrijping. Zij herhaalt dat zij geen enkele interesse heeft om in Europa te blijven, en in het bijzonder in België.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing precies gesteund is op het feit dat de verzoekende partij zich in meerdere van de in artikel 3 van de vreemdelingenwet opgesomde gevallen bevindt, met name de gevallen voorzien in artikel 3, eerste lid, 3° en 4°. In dit verband dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij de in de bestreden beslissing gemaakte vaststellingen, met name dat zij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven en dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland, geenszins concreet betwist, zij beperkt zich slechts tot te stellen dat zij slechts in transit was en geen enkele intentie had de Belgische grenzen te overschrijden en er te blijven. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat de vaststellingen in de bestreden beslissing beantwoorden aan de gegevens die blijken uit het administratief dossier.

Met betrekking tot artikel 5.3 van het Schengenakkoord van 14 juni 1985 dient te worden vastgesteld dat uit de weergave door de verzoekende partij van het betrokken artikel blijkt dat zij doelt op artikel 5.3 van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985. Dit artikel werd echter ingetrokken door artikel 39.1. van de Verordening (EG) Nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore), zodat de verzoekende partij niet dienstig naar voormeld artikel 5.3 kan verwijzen.

De Raad wijst erop dat het thans relevante artikel 5 van de Schengengrenscore, dat de toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen bepaalt, luidt als volgt:

"1. Voor onderdanen van derde landen gelden de volgende toegangsvoorwaarden voor een verblijf van ten hoogste drie maanden per periode van zes maanden:

a) in het bezit zijn van één of meer geldige reisdocumenten of documenten die recht geven op grensoverschrijding;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

(...)"

De Raad wijst tevens op artikel 30 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode), dat betrekking heeft op de aan een afgegeven visum verbonden rechten en luidt als volgt: *"Aan het bezit van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid kan als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst worden ontleend."*

Artikel 3 van de vreemdelingenwet laat de gemachtigde verder toe om een aantal verificaties door te voeren. Zo voorziet artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden, en artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven. Dat de verzoekende partij niet ten laste zou zijn van de openbare machten of dat zij niet van plan is illegaal te immigreren en in Europa of België in het bijzonder te blijven, doet in het licht van het bepaalde in voormeld artikel 3 dan ook niet ter zake. De verzoekende partij, die – het weze herhaald – geenszins concreet ingaat op de in de bestreden beslissing gemaakte vaststellingen (vaststellingen die daarenboven beantwoorden aan de gegevens die blijken uit het administratief dossier), maakt *prima facie* dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde een foute toepassing van artikel 3 van de vreemdelingenwet zou hebben gemaakt.

Verder dient op basis van de hoger aangehaalde bepalingen van de Schengengrenscore, de Visumcode en de vreemdelingenwet te worden vastgesteld dat een vreemdeling aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting kan ontlenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden. De verzoekende partij meent dat het voldoende zou zijn dat zij in bezit was van een paspoort en een visum, waarvan de echtheid niet betwist wordt, en dat haar *"en bonne et due forme"*, na indiening van een volledig dossier, een visum werd afgeleverd. Dit gegeven ontslaat haar echter niet van haar verantwoordelijkheid om bij binnenkomst op het Belgisch grondgebied in het kader van een toeristisch verblijf (de Raad benadrukt dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een visum met het oog op toerisme werd afgeleverd, en dat zij in haar verzoekschrift ook zelf spreekt van het verlies van een betaalde en reeds lang geplande toeristische reis), het reisdoel en het toeristisch reismotief te kunnen staven en aannemelijk te maken – waarbij de Raad opmerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, zoals ook vastgesteld wordt in de bestreden beslissing, aan de Belgische instanties heeft verklaard om zakelijke doeleinden verder te reizen naar Spanje –, en over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Het feit dat de verzoekende partij desgevallend de voorwaarden zou vervullen voor de toekenning van een visum en dat deze voorwaarden op de Spaanse ambassade zouden zijn onderzocht, belet de grenscontrole-instanties niet om deze voorwaarden bij binnenkomst op het grondgebied (nogmaals) te verifiëren.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij dan ook *prima facie* niet aannemelijk dat een schending van artikel 3 van de vreemdelingenwet zou voorliggen, of dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing onzorgvuldig zou zijn geweest of een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt, of dat sprake zou zijn van een materieel motiveringsgebrek. De Raad benadrukt nogmaals dat

de verzoekende partij geenszins de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing betwist en dat deze beantwoorden aan de gegevens die blijken uit het administratief dossier, zodat zij ook niet aannemelijk kan maken dat de gemachtigde bij zijn beoordeling niet zou uitgegaan zijn van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct beoordeeld zou hebben of in onredelijkheid tot zijn besluit zou zijn gekomen.

Ten slotte maakt de verzoekende partij ook een formeel motiveringsgebrek *prima facie* niet aannemelijk. Uit het bovenstaande is gebleken dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In de mate dat de verzoekende partij ter terechtzitting van 15 oktober 2015 stelt dat zij de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft ingeroepen, dient te worden vastgesteld dat dit niet blijkt uit het verzoekschrift. Middelen moeten, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen. De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij zich niet reeds in haar verzoekschrift op voormelde artikelen 2 en 3 heeft beroepen. Dit nieuwe middel is dan ook laattijdig en derhalve onontvankelijk.

Het middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4 De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

I. VAN DEN BOSSCHE